

en Recognition paa flere Tusinde Rigsdaler. Jeg siger, jeg vil ikke i de første 9 Aar, hvor Manden maa anvende al sin Kraft og al sin Formue paa at sætte Gaarden istand, berøve ham Noget; men, naar Gaarden er sat istand, kan jeg forlange, at han giver mig en Recognition. Men naar jeg nu efter de 9 Aars Forløb kommer og forlanger Recognitionen, saa nødes Forpagteren til at gaae fra Gaarden. — Det samme ærede Medlem meente, at, naar ikke Vndringsforslaget, som er stillet under Nr. 1, blev vedtaget, vilde man ikke kunne forhindre Forpagtninger paa kort Aaremaal. Jeg troer, at det ærede Medlem fuldkommen har overseet den Bestemmelse, der er kommen ind i det nuværende Regjeringsforslag, nemlig at Nedsettelsen ikke maa udgjøre mere end $\frac{1}{5}$ af den faste aarlige Afgift. Jeg vil henholde mig til de ærede Medlemmer, som sidde her i Thinget, og som ere praktiske Landmænd, og spørge dem, om der ikke i denne Grændse er givet en Sikkerhed for, at Loven ikke kan omgaaes. Tage vi en almindelig Bondegaard paa 50—60 Tdr. Land, af hvilken den aarlige Afgift enten ved en Forpagtningssauktion eller ved frivillig Overenskomst mellem Parterne bliver bestemt til 15 Rd. pr. Td. Land, troe saa virkelig ærede Medlemmer, at et Afslag af 3 Rd. pr. Td. Land er saa betydeligt, at det skulde nøde Forpagteren til ved Udlobet af de 9 Aar at opsigge Contracten? Jeg maa igjen med den høitærede Formands Tilladelse komme tilbage til Recognitionerne paa Grund af den Sammenligning, det ærede Medlem anstillede med Fæsteforholdet. Han sagde, at, hvis man viser en saadan Omhyggelighed overfor Forpagteren, for ikke at berøve ham hans Driftscapital, medens man ikke overfor Fæsteren viser den samme Omhyggelighed, hvor man kunne tage ligesaa Meget af Forpagteren i Recognition, som man kan tage i Indfæstning; men jeg troer, at det ærede Medlem herved glemmer Bestemmelsen i Loven af 1861 om Tilbagebetaling af Creditdelelene for hvert Aar, der er tilbage, naar Fæsteren dør inden Udlobet af 30 Aar, hvilket derimod ikke er Tilfældet efter Fdn. af 1792 § 11. Der er saaledes et ganske andet Forhold tilstede med Hensyn til den Driftscapital, man berøver

Fæsteren. — Jeg kan ikke indsee, at Forhandlingerne her skulde lide under Trykket af de Forhandlinger, som blive førte om et andet Lovforslag i det andet Thing. Skulde disse Forhandlinger, som det ærede kongevalgte Medlem syntes at antage, ikke føre til noget Resultat, synes jeg, at det netop er ønskeligt, at dette Lovforslag bliver vedtaget af Rigsdagen. — Den ærede Stiller af Forslaget under Nr. 2 anførte, at det var for at forhindre en Dmgaaen af Loven, at han havde stillet dette Forslag. Han lod iøvrigt til at være fuldkommen af den samme Anskuelse som jeg, nemlig, at Forbudet imod Recognition i det Hele vilde være vel skiftet til at forhindre en saadan Dmgaaen af Loven, men han antager, at, naar der ikke er bestemt Noget om, at Besætningen skal medfølge Forpagtningen, saa kunde man tænke sig, at vedkommende Eier kunde sige til Forpagteren: Her er denne Besætning, som er 1,000 Rd. værd, den skal medfølge, og derfor skal Du betale 2,000 Rd. Ja, det kunde ganske vist tænkes, men det er af de Ting, man ikke kan forhindre; det kunde jo ligesaa godt tænkes, at, naar der stod et Pæretæ i Haven, vilde Eieren sige: For det skal Du betale 2,000 Rd. Den Slags Dmgaaen troer jeg ikke, man ved nogensomhelst Foranstaltning kan forhindre. Naar den ærede Forslagsstiller tillagde denne Besætning en saa stor Værdi, saa troer jeg, at han ikke har bemærket, at den Besætning, der efter hans Forslag skal medfølge, er den, der er nævnt i Forordningen af 8de Juni 1787 § 6, men at denne Paragraph foruden de Redskaber, der ere nødvendige til at drive Gaarden, kun omhandler Gæstebesætningen, hvilket i vore Dage er den mindst værdifulde Deel af Besætningen; den værdifuldeste Deel deraf er Dvægbesætningen, Jeg glemte at nævne, at Sæde- og Fødekornet ogsaa skal følge med efter Forordningen af 1787, men det har den ærede Forslagsstiller ikke omtalt; hans Forslag gaaer kun ud paa Besætningen, hvis det skal forstaaes bogstaveligt. Jeg troer ikke, at det er af stor Betydning at paahvde, at denne Deel af Besætningen skal medfølge, eller at man derved vil forhindre en Dmgaaen af Loven, som det vist er umuligt, at forhindre, men